

ЧУДОМИР ДОМОСТРОИТЕЛИ

chitanka.info

Бачо Койчо Копчето е пъргав, спретнат човечец и кога ходи, все бърза. Дърводелец е, с две голи ръце, дето се е рекло, си изкарва хляба, ама рендето пее като птиче в тях. Сладкодумен е и умятен, та работата му спори. С две момчета работи в дюкяна, ама есенно време, като нареди ония ми ти писани сандъци за млади булки отвън пред дюкяна, харчат се като симиди и не минава човек да не се спре да ги погледа. Едни смесни китки им лепи отстриани, с едни криволици ги шари и отвътре чак, полички им слага, а отдолу до краката със златен пояс ги опасва, та като ги гледаш, не се сещаш как бръкнеш в кесията и си купиш един.

Преди пет години, като си продаде старата къща в долния махл, той намери дворно място, той го пазари, той го раздели на два парцела, а аз само внесох сумата за единия и се застяхахме къщи да строим.

С месеци ний с жената обмисляхме плана за нашата. Всяка вечер чертаехме, разпределяхме, изменяхме, прибавяхме. Бре еркерите му, бре вестибюли, балкони, тераси, бани и на края се скарвахме. Жената иска балкон, аз искам широк зимник, тя иска тераса, аз искам салонче. Най-после отидох при архитект. Разправих му горе-долу какво ни трябва, взе човекът скицата и почна. Ама ний оставяхме ли го! Мине се не мине, врък-брък — при него. Аз кажа едно, жената каже две, аз преместя някоя врата или стесня вестибюла за сметка на стаите, тя дойде и го развали. Аз искам главния вход отляво — тя отдясно.

Най-после планът беше готов, платихме го и го изпратихме на утвърждение.

През това време бачо Койчо натрупал камъни, кирпичи, дървета и аха, аха да почне.

Аз, кай, комшу, съм еснафин човек, знайш. Не ми трябва ни тераса, ни балкон, ни бабафинго! Две стаички и една кухничка като си струпам един педей от земята, стига ми!

И като клекне наред улицата, вземе една клечка и чертае.

Ей тъйцък мисля да си я направя! Тука ще е едната стаичка, тука — другата, а по средата — едно коридорче, знайш, и толкоз! Стига ми и ми артисва. А то вашата работа, кай, е по-друга. Вий сте ентилигенция и в каква да е колиба не бива да живеете!

И докато дойде нашият план, той струпа на бърза ръка една постройка.

— А бе, комшу, какво е това от тебе? — думам учуден аз.

— Сушинка бе, комшу, сушинка, знайш! Без план, без нищо. Платих сто лева общински само и я струпах. Ще си я преградя сега на две стаички, колкото да си нанесем парцалите, знайш, и толкоз!

Дорде сложим основите на нашата къща, бачо Койчо прегради сушинката, направи две стаи и кухня и се нанесе.

Какъвто съм си неопитен, докато ме лъжат каменари, тухлари и дървари, строителният сезон мина и аз едва сварих да я покроя.

На другото лято почнахме пак. Почна и бачо Койчо.

— А бе, комшу, ти пак ще строиш, а?!

— А, няма, няма! Едно сайвантче само, знайш! Дреболия една за кюмюр, за дърва, за туйцък-онуйцък. От лани ми останаха малко камъни и кирпичи, знайш, купих дървета и рекох да ги използвам. Без план, без нищо! Сто лева на общината само, и толкоз!

Когато първите срокове на полиците почнаха да ме чукат по главата, а не бях поставил още дървената част, бачо Койчо раздели и втората сушинка на две стаи, стегна ги, подреди ги и ги даде под наем.

На следната година аз вече бях съвсем затънал в дългове и дирех вече купувач за къщата си, а в двора на бача Койчо като из земята изскочи на другата страна още една „сушинка“, която се преобърна пак на две стаи и пак се дадоха под наем.

Срещам един ден бачо Койчо засмян, с пакет под мишница, и отдалече още ми маха с ръка:

— Охо... добър ден, комшу, как си?

— Добре съм, думам, малко главата ме наболява, ама ще мине. Ами какво носиш под мишница?

— Грамофонче, комшу, едно грамофонче, знайш! Отдавна се каня да си купя от тия дяволски машинки и сега от наема посъбрах и си взех едничък. Че елате довечера с госпожата на кафенце и да си посвирим, знайш.

— Благодаря! Имам работа, пък и глава, нали ти рекох, ме наболява.

Към есента в двора на бача Койчо, освен грамофона завресяха още едно прасе и две мисирки.

А аз вече имах аритмия в сърцето, киселини в стомаха, бели косми зад ушите и ми се виеше свят от дългове. И еркерът на къщата ми изглеждаше като подут корем, а терасата стърчеше навън като долнята устна на тъща ми.

Заровен в сметки, изчисления, отсрочки и погашения, вечер, когато гипсовите тавани ми притискаха темето, а паркетът ми пареше на краката, гледах отсреща през стобора бача Койча, гологлав, по халат, изтегнат на миндеря, лежеше като паша, а грамофонът жално-милно извиваше на плоча, сякаш специално за мене купена:

*Ах, да знае мойта майка,
Ленче ле, гробът ми да изкопай!...*

Прасето от кочината, амбицирано, се надуваше да го надквичи, а двете мисирки едва смогваха да им акомпанират.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.